

Η «ελάχιστη εγγυημένη» αξιοπιστία του Ποταμιού: Ένας μικρός απολογισμός...

του Κωνσταντίνου Μυλωνά

Περίπου 4 μήνες έχουν περάσει από τις εκλογές της 25ης Γενάρη και το απολίτικο πολιτικό μόρφωμα του αρχηγού «Σταύρου» έδωσε σημεία «κοινοβουλευτικής» γραφής από τις πρώτες κιόλας μέρες, στην συζήτηση επί των προγραμματικών δηλώσεων της νεοεκλεγείσας κυβέρνησης, με την βουλευτή του Κατερίνα Μάρκου (πρώην ΔΗΜΑΡ) να δηλώνει την αντίθεσή της στην δωρεάν ηλεκτροδότηση των απόρων χαρακτηρίζοντας το μέτρο «εκτός τόπου και χρόνου» και «ξεπερασμένο», δίνοντας εκείνη την στιγμή με αυτή την ομολογία τον εναρκτήριο πυροβολισμό για την έναρξη του λυσσαλέου αγώνα δρόμου που σκοπεύει να δώσει το Ποτάμι ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ και στην βαθμιαία προοπτική ριζοσπαστικοποίησης της κοινωνίας.

Η Κ. Μάρκου με αυτή την κυνική ομιλία/ομολογία (που πραγματοποιήθηκε λίγο μετά την κατάρρευση του σχεδίου διαφόρων κύκλων να αποτελέσει το Ποτάμι κυβερνητικό εταίρο) δεν έκανε τίποτε άλλο από το να δώσει διαπιστευτήρια απόλυτης υποταγής σε όλα τα επίπεδα στα κυρίαρχα συμφέροντα του τριγώνου της διαπλοκής που επιστράτευσε πεπαλαιωμένα πολιτικά και τηλεοπτικά υλικά για να δομήσει ένα πολιτικό υβρίδιο με στόχο την διάχυση του Δόγματος του Σοκ στην ψυχή και στο σώμα της ελληνικής κοινωνίας. Εύλογο, λοιπόν, είναι ένα τέτοιο κόμμα -που δημιουργήθηκε εσπευσμένα, σαν ένα σωσίβιο ριαν Β ύστερα από την αποτυχία του σχεδίου κάλυψης του κενού του κεντρικού χώρου από την κεντροαριστερή Ελιά, καθώς και σαν αναγκαίο αποκούμπι της διαπλοκής- να μην διέπεται από δημοκρατία στο εσωτερικό του, να έχει ανύπαρκτη οργανωτική δομή, να προβάλλει έναν αυταρχικό, τεχνοκρατικό λόγο σε επίπεδο σλόγκαν στη βάση μιας αταξικής ερμηνείας των κοινωνικών φαινομένων, να υποστηρίζεται επικοινωνιακά από το παλιό μιντιακό σύστημα αλλά και από ηλεκτρονικές εφημερίδες που αποτελούν δεξαμενές γενικότερης θατσερικής προπαγάνδας και τέλος όχι μόνο να μην έχει κοινωνικές αναφορές, αλλά να επιτίθεται σε ομάδες εργαζομένων προασπίζοντας ξεδιάντροπα συμφέροντα εργοδοτικών σωματείων (το διαδίκτυο βρίθει από καταγγελίες εργατικών σωματείων αλλά και πρώην εθελοντών του Ποταμιού) και μόνο.

Χαρακτηριστικό της πρωτοφανούς για τα ελληνικά πολιτικά δεδομένα fast-track γέννησης κόμματος είναι πως 1,5 μήνα πριν τις Ευρωεκλογές του 2014 όταν ρωτήθηκε ο «Σταύρος» σε ποια ομάδα του Ευρωκοινοβουλίου θα ενταχθεί απάντησε «Κοιτάξτε, αυτό θα το αποφασίσουμε όταν πάμε στις Βρυξέλλες»! Την ίδια στιγμή τρομοκρατεί ασύστολα και προτάσσει έναν ευρωλαγνικό ταλιμπανικό φανατισμό που συγκροτείται στο δίπολο «Ευρώπη ή θάνατος»! Απανωτά εγκεφαλικά και εμφράγματα μπορεί να προκαλέσει στους εγκεφάλους της Ποταμίσιας υποκοουλτούρας η παραμικρή αμφισβήτηση της λειτουργίας του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και των χειρισμών των εταίρων στο θέμα του ελληνικού χρέους εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης. Ακόμα και το άκουσμα του όρου «πολιτική διαπραγμάτευση» ενοχλεί σφόδρα το Ποτάμι αφού εξαιτίας της αποπολιτικοποιημένης λογιστικής αντίληψης του και της πρόσδεσής του σε συγκεκριμένα συμφέροντα (που ασκούν απαράδεκτες παρεμβάσεις και πιέσεις για την αναγκαία για αυτούς ένταξη του Ποταμιού στην Κυβέρνηση) θεωρεί πως το θέμα του ελληνικού χρέους είναι ζήτημα ξεκάθαρα αριθμητικό και τεχνικό. Στο ίδιο μοτίβο, οποιαδήποτε ελληνική διεκδίκηση κατασκευοφαντείται (π.χ. πολεμικές αποζημιώσεις) και χαρακτηρίζεται ως προσβλητική και λαϊκίστικη, ενώ είναι χαρακτηριστικό πως κατά την πορεία της συμφωνίας του Φλεβάρη ο υπεύθυνος του Τομέα Υγείας του Ποταμιού ωρυόταν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με

φράσεις που συγκαταλέγονται πλέον στο πάνθεον της ιστορίας του ελληνικού μεταμοντέρνου δωσιλογισμού, όπως «Γερούν γερά, σπάστου τον τσαμπουκά». Το Ποτάμι απαξιώνει για ζητήματα που αφορούν την αντιμετώπιση των συνεπειών της εφαρμογής της πολιτικής της εσωτερικής υποτίμησης που επιβλήθηκε βιαίως μέσω των μνημονίων, προκαλώντας ανυπολόγιστη καταστροφή στο ΑΕΠ της χώρας και επιστρέφοντας τον κόσμο της εργασίας στα επίπεδα του 1960. Για αυτό- όπως και για όλο το νεοφιλελεύθερο ελληνικό think tank- τα μνημόνια είναι «μια συζήτηση που ανήκει στο παρελθόν», όπως δήλωσε σχετικά με την έναρξη εργασιών της αντίστοιχης εξεταστικής, αφού ποτέ δεν έχει προβεί σε κάποια -λειπή έστω- αποτίμηση των προγραμμάτων και των συνεπειών τους. Προφανώς, για το Ποτάμι οι απολύσεις, το κλείσιμο σχολείων, η μετανάστευση, η αποεπένδυση σε ανθρώπινο δυναμικό, το κλείσιμο εκατοντάδων χιλιάδων επιχειρήσεων ήταν φυσικό να γίνουν αφού εξάλλου «οι παλιές νοοτροπίες έφεραν τα μνημόνια».

Είναι σκανδαλώδης η ολοκληρωτική ασυλία και η προστασία που απολαμβάνει το Ποτάμι από τα μέσα, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός πως ενώ ο "Σταύρος" έχει εκστομίσει απίστευτα λεκτικά ολισθήματα ολκής, νοηματικά δημαγωγικά άλματα, συλλογιστικές και αναγωγές που ακρωτηριάζουν την αλήθεια και τον κοινό νου (από το «Εάν υπήρχαν κομματικές οργανώσεις το '73, θα είχαν αποτρέψει το Πολυτεχνείο» μέχρι την προτροπή σε ακροατή του Επίκουρος να τον ψηφίσει επειδή τον ξέρει από την τηλεόραση και επομένως δεν μπορεί να λέει ψέμματα...) πάντα του επιφυλάσσουν την θέση του εκπροσώπου της λογικής και της σύνεσης, σε αντίθεση π.χ. με τους ΑΝ.ΕΛ. στους οποίους το μιντιακό παιχνίδι προσδίδει τον χαρακτηρισμό των "ψεκασμένων αντιμνημονιακών", μέσα σε μια μεθοδευμένη τακτική απαξίωσης του κυβερνητικού εταίρου με στόχο την τελική έκβαση του αρχικού σχεδίου που εκτελεί το Ποτάμι. Στο παιχνίδι αυτό, ακόμα και η γελοιοδέστερη δήλωση αποδίδεται στον "φρέσκο αέρα" και στις προχωρημένες αντιλήψεις που φέρει ο άφθαρτος αρχηγός "Σταύρος" και δεν επιδέχεται καμιάς επίπληξης.

Με στόχο λοιπόν την μόνιμη εγκαθίδρυση της μνημονιακής και νεοφιλελεύθερης ατζέντας του (δικής του η του Βερολίνου αδυνατεί κανείς να διακρίνει) το Ποτάμι, μέσω του δημόσιου λόγου του και πλέον μέσω του Κοινοβουλίου, ρίχνει τόνους λάσπης λαϊκισμού και συκοφαντίας, χωρίς να λογοδοτεί σε κανέναν, ούτε φυσικά στον εαυτό του, αφού δεν πρόκειται εξάλλου για ένα κόμμα ιδεολογικό -όπως συνηθίζει να διακηρύσσει με χυδαιότητα- επομένως μπορεί κάθε ώρα να παρουσιάζει το κρέας ψάρι και τούμπαλιν χωρίς ενδοιασμούς και «παλαιοκομματικές αγκυλώσεις» (κάτι που θυμίζει έντονα πρακτικές ενός άλλου αρχηγικού κόμματος το οποίο συνηθίζει να φορά διαφορετικές προβιές, αναλόγως των συνθηκών, ώστε να πείθει το αμόρφωτο και απεγνωσμένο για έναν αρχηγό-σωτήρα, πόπολο των τηλεψηφοφόρων). Είναι κρίσιμο να επισημανθεί εδώ ο ρόλος που επέλεξε να παίξει στην παρούσα συγκυρία ένα κομμάτι επιφανών επιστημόνων από τον χώρο της φιλοσοφίας και της ψυχολογίας, όπως οι Ράμφος και Γιωσαφατ, οι οποίοι αποτελούν το πνευματικό υπόστρωμα της νέας φιλοσοφίας του «Μετώπου της Λογικής» που λέει με δυο λόγια πως το Μνημόνιο απέτυχε επειδή ο ελληνικός λαός δεν το πίστεψε βαθιά, εξαιτίας των διαχρονικών χαρακτηριστικών της κακοδαιμονίας του (τεμπέληδες, ωχαδερφιστές, παράφρονες κλπ) με αποτέλεσμα να μην αποδώσει. Καταφεύγουν δηλαδή σε μια ψυχιατρικοποίηση της κατάστασης, ενοχοποιώντας την κοινωνία ώστε να την καταστήσουν ανάπηρη να στοχαστεί, και άρα να αντιδράσει (επιβάλλουν ψυχολογία νεοραγιαδισμού κατά τον Ν.Σιδέρη), καθιστώντας την εντέλει έρμαιο της επικοινωνιακής καταϊγίδας του δόγματος του Σοκ.

Στα πλαίσια της παραπάνω προσφιλούς τακτικής κρέας-ψάρι, μια από τις προβιές που φορά συχνά το Ποτάμι, για να μπορεί να ελίσσει εκμεταλλευόμενο τον φόβο, τη σύγχυση

και την απόγνωση των πολιτών, είναι και αυτή του κοινωνικά ευαίσθητοποιημένου πολιτικού χώρου με απόλυτο εκφραστή αυτής της υποκρισίας την αγαπημένη ανηψιά του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη την Αντιγόνη Λυμπεράκη-βουλευτή Β Αθηνών. Η Λυμπεράκη[1] έχει εγκαταλείψει λεκτικά τις ακραίες νεοφιλελεύθερες απόψεις που εξέφραζε ως αντιπρόεδρος της Δράσης πριν μερικά χρόνια -με την γνωστή ποιότητα του σωτηριολογικού και ναρκισσιστικού λόγου και ύφους της- για την ανάγκη ενός συρικνωμένου κράτους, για την ιδιωτικοποίηση των πάντων, για την επιβολή διδάκτρων στα πανεπιστήμια, για την απελευθέρωση απολύσεων, για το γεγονός πως η αποτυχία των μνημονίων δεν οφείλεται σε τίποτε άλλο παρά στην δική μας ανεντιμότητα να μην εφαρμόζουμε κατά γράμμα και με ταχύτητα τα επώδυνα μέτρα όπως είχε συμφωνηθεί. Σήμερα την θέση της στην Δράση (η οποία στηρίζει το Ποτάμι) κατέχει μια άλλη γνωστή και μη εξαιρετέα μπροστάρισα της τζιχάντ της οικονομικής σκέψης, η Μιράντα Ξαφά, η οποία πρόσφατα δήλωσε πως «δεν πρόκειται να έρθουν επενδύσεις στην Ελλάδα αν δεν ξέρουν πως σε μια ύφεση θα μπορούν να απολύσουν» ενώ παλαιότερα είχε δηλώσει με κυνικότητα που θα ζήλευε και ο Χάνιπαλ Λέκτερ πως «ευτυχώς χάρη στην Τρόικα γίνανε απολύσεις και έγινε η αγορά εργασίας περισσότερο ευέλικτη». Προφανώς, οι εργαζόμενοι που απολύονται θα πρέπει να χαίρονται με την αντικατάστασή τους, αφού θυσιάζονται υπέρ βωμών και αγρών.

Στην συζήτηση στην Βουλή στις 13 Μαΐου, με θέμα την οικονομική ενίσχυση της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης, η Αντιγόνη Λυμπεράκη φορώντας την αριστερή προβιά της και προβάλλοντας εξόφθαλμα απατηλά επιχειρήματα κοινωνικής ευαισθησίας, σε ένα κρεσέντο υποκρισίας και πολιτικής ανεντιμότητας υπεραμύνθηκε της άποψης πως δεν είναι δυνατόν να δίνεται ρευστό σε μια κρατική επιχείρηση που δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στον ανταγωνισμό ενώ θα έπρεπε το ποσό αυτό να δοθεί ώστε να διπλασιαστεί το επίδομα ανεργίας ή για να αυξηθούν οι θέσεις παιδιών στους κρατικούς παιδικούς σταθμούς.

Είναι γνωστή η εμμονική θέση των θατσερικών περί κακού κράτους-επιχειρηματία, ενώ σε άλλες κραυγαλέες περιπτώσεις δεν προβάλλεται καμιά επιφύλαξη ούτε τίθεται θέμα κακού επιχειρηματικού δαιμονίου, όπως για παράδειγμα στην πώληση Ελληνικών Δημόσιων οργανισμών στην κρατική Deutsche Telekom, στην κρατική Fraport και στην κρατική Cosco. Η Λυμπεράκη λοιπόν φτιάχνοντας ένα λογικοφανές συνονθύλευμα αντιδραστικών προτάσεων με αριστερό επίχρισμα χρησιμοποιεί τα ιδεολογικά όπλα του αντιπάλου της, προσπαθώντας να τον αφοπλίσει, υποκρύπτοντας τις βαθιές επιδιώξεις της. Την ίδια στιγμή δεν συμερίζεται το γεγονός πως η χώρα σε λίγο δεν θα έχει αυτάρκεια ούτε στην ποσότητα του αέρα που αναπνέει, δεν ανησυχεί για τη διάλυση του παραγωγικού ιστού της, για τη σημασία της βιομηχανίας και για την ολοένα μεγαλύτερη υποχώρηση του πρωτογενούς της τομέα. Προφανώς, η δημιουργική καταστροφή και η θεωρία του κοινωνικού χάους είναι τα αντικείμενα στα οποία ειδικεύεται η επιστήμονας.

Στην ίδια λογική χρήσης εύπεπτων αποπροσανατολιστικών αριστερών σλόγκαν, η Λυμπεράκη καταγγέλει τον ΣΥΡΙΖΑ πως εγκατέλειψε ένα μέτρο που αποτελεί σημαία των αριστερών κομμάτων στην Ευρώπη, αυτό του Ελάχιστου Εγγυημένου εισοδήματος (ΕΕΕ). Όπως αναφέρει σε άρθρο της στην Athens Voice, «Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Ρόναλντ Ρήγκαν», το ΔΝΤ «έσπρωχνε την Ελλάδα στην κοινωνική δικαιοσύνη» υποχρεώνοντας την στο μεσοπρόθεσμο του 2012 να εφαρμόσει το ΕΕΕ, κάτι που αγνοήθηκε από την κυβέρνηση Παπανδρέου, ενώ εφαρμόστηκε πιλοτικά σε 13 δήμους μόνο προεκλογικά από την τελευταία κυβέρνηση Σαμαρά. Στη συνέχεια αναζητά τις αιτίες που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν συμπεριέλαβε το μέτρο στο πρόγραμμά του. Η Λυμπεράκη, ως ένας γνήσιος γκεμπελικός

επιστήμονας, αποδίδει την εγκατάλειψη του μέτρου του ΕΕΕ στην ανάγκη του ΣΥΡΙΖΑ να ενισχύσει το αντιευρωπαϊκό του αφήγημα περί βάρβαρης νεοφιλελεύθερης Ευρώπης. Ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή, διαπιστώνει το άρθρο, δεν ενέταξε το κομμάτι του Προγράμματος των δανειστών που αφορούσε την Κοινωνική Πολιτική θυσιάζοντας τους φτωχούς προς όφελος της αντιμνημονιακής του ατζέντας. Είναι πολύ εύκολο να αντιληφθεί κανείς την αφετηρία αυτής της σκέψης αφού δεν είναι τυχαίο πως πολλά από τα μεγαλύτερα επιδόματα στην Ιστορία δόθηκαν την περίοδο του θάτσερισμού, με στόχο τη διαχείριση και εκτόνωση της κοινωνικής έκρηξης που προκάλεσε το κοινωνικό ολοκαύτωμα της ανεργίας και της αποβιομηχάνισης της πολιτικής της Θάτσερ. Οι θιασώτες της σχολής «πώς να γίνετε από δολοφόνος Μητέρα Τερέζα», οι οποίοι θεωρούν ευλογημένη την είσοδο της ένταξης της Ελλάδας στο μνημόνιο, βάζουν αριστερόμετρο στον ΣΥΡΙΖΑ για το θέμα του ΕΕΕ, τη στιγμή που αποδεικνύουν καθημερινά με τον πιο αδίστακτο τρόπο πως είναι φύσει και θέση ενάντια στην ανάκτηση των χαμένων δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας, ενάντια στην αύξηση του μισθού, υπέρ των απολύσεων χάριν της ευελιξίας της αγοράς εργασίας, ενάντια σε μια προοδευτική δίκαιη φορολογία, υπέρ των εξώσεων στην Α' κατοικία, σαν να μας λέει πως θα μπορείς να παίρνεις ΕΕΕ αλλά θα ζεις σε χαρτόκουτο ή σε ειδικά στρατόπεδα! Η Μαρία Καραμεσίνη σε άρθρο της στην εφημερίδα Εποχή στις 14/12/2014 με τίτλο «Ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα: Ανάθεμα η χρησιμο εργαλείο» αναφέρει πως

«Μετά τον πόλεμο και μέχρι τη δεκαετία του 1980, η φτώχεια στις αναπτυσσόμενες χώρες περιορίστηκε με πολιτικές που εξασφάλιζαν πλήρη απασχόληση, αύξαναν τη συμμετοχή των γυναικών στην αμειβόμενη εργασία, βελτίωναν την κοινωνική προστασία έναντι των κινδύνων απώλειας ή αδυναμίας εργασίας, μείωναν τις ανισότητες μέσω προοδευτικής φορολογίας και καθολικών κοινωνικών παροχών, έθεταν κατώτατα όρια στους μισθούς και τις συντάξεις και επανέντασσαν στην εργασία τους ανέργους. Η ανάγκη σε όλες τις παραπάνω χώρες για τη θεσμοθέτηση του ΕΕΕ από το τέλος της δεκαετίας του 1980 και ύστερα προέκυψε από την εγκατάλειψη των πολιτικών πλήρους απασχόλησης, την αύξηση της μακροχρόνιας ανεργίας, την εμφάνιση νέων κοινωνικών κινδύνων (π.χ. μονογονεϊκότητα), την αύξηση των ανισοτήτων και τη διάβρωση του συστήματος κοινωνικής προστασίας. Παντού το ΕΕΕ σχεδιάστηκε ως μέσο καταπολέμησης της ακραίας φτώχειας, μετριάζοντας την έντασή της. Αλλά πουθενά δεν μπόρεσε από μόνο του να μειώσει ουσιαστικά τα ποσοστά της, αφού διατηρεί σημαντική απόσταση από τον κατώτατο μισθό ώστε να μη δημιουργεί αντικίνητρο προς εργασία και παγίδες φτώχειας».

Η στόχευση του ΕΕΕ από τους δανειστές και τους ταλιμπάν του νεοφιλελευθερισμού οικονομολόγους είναι να εδραιώσει τα τετελεσμένα της λιτότητας και της εσωτερικής υποτίμησης στο βιοτικό επίπεδο του πληθυσμού με ταυτόχρονη αντιμετώπιση μόνο της απόλυτης ένδειας, ενώ στόχος είναι να ενσωματωθούν όλα τα επιδόματα στο ΕΕΕ. Το ΕΕΕ δεν μπορεί να λειτουργεί ως πρόσχημα για την νομιμοποίηση της λαοκτόνας πολιτικής και ως δούρειος ίππος άλωσης του κοινωνικού κράτους, αλλά πρέπει να λειτουργεί συμπληρωματικά προς το πλέγμα των κοινωνικών παροχών, να αποτελέσει μοχλό στήριξης των νέων κατώτατων ορίων μισθών ενώ «η εφαρμογή του ΕΕΕ δεν θα αναιρούσε την κομβική σημασία των δράσεων αντιμετώπισης της ανεργίας (ιδίως της μακροχρόνιας), στο πλαίσιο μιας ολοκληρωμένης πολιτικής καταπολέμησης της φτώχειας, αλλά θα απαιτούσε την κατά προτεραιότητα τοποθέτηση των δικαιούχων του σε θέσεις εργασίας ή ενεργητικά προγράμματα απασχόλησης».

Παρόμοια προσηματική πρόταση με στόχο την άλωση του εναπομείναντος κοινωνικού κράτους είχε διατυπωθεί από την Δράση και πριν 3 χρόνια, με την κατάθεση της πρότασης για την Βασική Εθνική Σύνταξη των 700 ευρώ στα 67 έτη, απευθείας από τον κρατικό

προϋπολογισμό, για όλους ανεξαιρέτως, με κατάργηση ενσήμων και εισφορών εργοδοτών εργαζομένων, ώστε να μειωθεί το εργατικό κόστος των επιχειρήσεων, ενώ δεν θα πειράζονταν οι υψηλότερες συντάξεις αυτών που είχαν θεμελιώσει δικαιώματα μέχρι τότε. Στο άκουσμα αυτής της πρότασης είναι απορίας άξιον γιατί ο Πολ Κρούγκμαν δεν επέστρεψε πίσω το Νόμπελ Οικονομίας του και γιατί η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας δεν παρέδωσε ακόμα την Γενική Διεύθυνση της στον Στέφανο Μάνο, μετά από αυτή την θεόπνευστη πρόταση για την μείωση των παγκόσμιων δεικτών ανεργίας. Ωστόσο, ακόμα η πεφωτισμένη ομάδα της Δράσης δεν μας έχει διευκρινίσει με την χρήση ποιων μεθόδων κατέληξε σε αυτό το συμπέρασμα και πως θα χρηματοδοτείται, σε μια τέτοια περίπτωση μηδενισμού των εισφορών, το σύστημα Υγείας, τα νοσοκομεία και οι γιατροί. Βέβαια, στο πειραματικό εργαστήρι του νεοφιλελευθερισμού, η παραγωγή επιστημονικών τερατογεννήσεων αποτελούν μόνιμα την κατάληξη των ερευνών του.

Το Ποτάμι είναι προσδεδεμένο στα συμφέροντα της εγχώριας και ευρωπαϊκής διαπλοκής και ολιγαρχίας, που αγωνίζονται να μην χάσουν τον έλεγχο στην διαχείριση του μηχανισμού παραγωγής χρέους, που τους αποφέρει τεράστια υπερκέρδη, αφού σύμφωνα με πολλές εκτιμήσεις η Γερμανία κέρδισε 80 δις από την ελληνική κρίση ενώ οι 500 πιο ισχυροί επιχειρηματικοί όμιλοι αύξησαν την κερδοφορία τους την 5ετία της ύφεσης. Είναι ολοφάνερο, πάντως, το γεγονός πως παρά την προπαγάνδα που ασκεί το «Μέτωπο της λογικής», η περιρρέουσα ατμόσφαιρα για το τηλε-κόμμα είναι αρνητική.

«Ενεργά ακίνητος είναι ο πιο γρήγορος χρόνος» γράφει η Κατερίνα Γώγου στην Ανθρωπογονία και χρέος μας είναι να στρέψουμε τον χρόνο υπέρ μας, υπέρ των ανέργων, της νεολαίας, των ευπαθών ομάδων, των εργαζομένων, των γυναικών, υπέρ των παιδιών που υποσιτίζονται, υπέρ της ανάκτησης της χαμένης αξιοπρέπειας και της ελπίδας κόντρα στην οπισθοχώρηση, στον σύγχρονο μεσαίωνα της εργασιακής επισφάλειας και της μερικής απασχόλησης που υποσχόταν την σύγκλιση μας με τις ισχυρές ευρωπαϊκές χώρες, κόντρα στις μονεταριστικές πολιτικές που ξεκληρίζουν κάθε λίγο και λιγάκι τον μόχθο εκατοντάδων γενεών για να διασώζονται οι πτωχευμένες τράπεζες και οι παρατρεχάμενοι μανδαρίνοι τους, κόντρα στις υπόγειες δυνάμεις και στα εξωθεσμικά κέντρα που έχουν αποκόψει τη Δημοκρατία από την ρίζα της, τη λαϊκή βούληση, καθιστώντας την ενα σημαίνον χωρίς σημαίνόμενο, δηλαδή μια δημοκρατία χωρίς τον δήμο κατα τον φιλόσοφο Σ.Ροζάνη, έναν μηχανισμό ρυθμισμένο να λειτουργεί υπέρ μιας κάστας γραφειοκρατών, ειδικών χωρίς πνεύμα και ηδονοθήρων χωρίς καρδιά, που εργάζονται ως πειθήνια όργανα πολυεθνικών ομίλων.

[1] <https://barikat.gr/content/i-antigoni-lymperaki-sto-potami-kai-fileleythero-xeplyma-ton-elit>